

עפ"ת 34799/04/22 - אסד טבאש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 34799-04-22 טבאש נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 90520945842

בפני כבוד השופטת רונית בש

המערער אסד טבאש

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט גיל קרזבום) (להלן: בית משפט קמא) שניתנה בתיק המ"ש 8831-02-22 ביום 9/3/22 במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דו"ח שעניינו עבירה של נהיגה באור אדום שדלק בכיוון נהיגת המערער, לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה, עבירה שצולמה במערכת אכיפה מסוג א/3.

החלטת בימ"ש קמא

2. בימ"ש קמא קבע בהחלטתו, כי מעיין באישור המסירה עולה כי למערער נשלחה הודעת תשלום הקנס בדואר רשום. צוין כי עסקינן בהמצאה כדין לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תוך שהוטעם כי ההזמנה נשלחה לכתובתו של המערער על פי כתב האישור וחזרה בציון "לא נדרש". עוד הובהר כי באישור המסירה מולאו חתימת הדוור ומועד המסירה וכי הוא נושא את שמו של המערער ואת כתובתו, פרטים עליהם לא חלק המערער. לפיכך, בנסיבות אלו, המערער לא הוכיח, אף לא לכאורה, כי לא קיבל את הודעת תשלום הקנס בשל נסיבות שאינן תלויות בו.

3. עוד ציין בימ"ש קמא כי אומנם המערער כפר בביצוע העבירה וטען כי הרכב בו בוצעה העבירה היה בחזקת אדם אחר, אך על פי ההלכה הרי שטענה כי אדם אחר נהג ברכב, אינה מבססת חשש לעיוות דין ואינה מצדיקה הארכת מועד להישפט. כמו כן הודגש כי על פי הפסיקה הרי שגם במקרים בהם קיימת תשתית ראיתית מוצקה לכך שאדם אחר ביצע את העבירה, הרי שאין בכך כדי להצדיק את קבלת הבקשה. בשולי הדברים צוין כי מדובר בטענת הגנת שכיחה וכי הכרה בה תפגע ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה. בסיכומי של דבר, לא שוכנע בימ"ש קמא כי למערער ייגרם עיוות דין אם בקשתו תדחה ומשכך הבקשה נדחתה.

נימוקי הודעת הערעור

4. המערער בערעורו טוען כי המשיבה בתגובתה לבקשתו להארכת מועד להישפט, התייחסה רק לעניין מסירת ההזמנה לדין לידי המערער ולא התייחסה כלל לעניין החשש לעיוות דין ולסיכויי ההגנה. משכך, טוען המערער כי לא היה רשאי בימ"ש קמא לבסס את החלטתו על טענה שלא הועלתה ע"י המשיבה בתגובתה. לגופו של עניין, טוען המערער, כי מעבר לטענתו כי ברכב נהג אדם אחר (בתו של המערער), הרי שעסקינן בדו"ח שצולם

במצלמת א3 לגביה נקבעו בפסיקה ממצאים של אי אמינות. לפיכך, טוען המערער כי שגה בימ"ש קמא עת שקבע כי סיכויי ההגנה שלו נמוכים. לשיטת המערער, המצאת תצהיר מטעם מי שנהג ברכב ועניין אמינות המצלמות המוטל בספק, מוכיחים את עיוות הדין שנגרם לו.

5. עוד טוען המערער כי קיומו של הדו"ח הובא לידיעתו רק לאחר שקיבל הודעה לגביו מהמרכז לגביית קנסות. לטענת המערער, שהה בתקופה הרלוונטית בבידוד ביתי לתקופה ממושכת, דבר שמנע ממנו לצאת מהבית ולאסוף דברי דואר, כך שאין חולק לשיטתו, כי אי קבלת הדו"ח נובעת מסיבות שאינן תלויות בו. לגרסת המערער, עצם משלוח הדו"ח בשיאו של משבר הקורונה שגרר הגבלות וסגרים שונים, די בו כדי להעלות ספקות של ממש לעניין ביצוע המסירה ולהפריך את חזקת המסירה. המערער מבהיר כי בעת הרלוונטית חזרה משפחתו מחו"ל ושהתה בבידוד וכן חל חודש הרמדאן.

6. לפיכך, מבקש המערער לקבל את ערעורו ולהורות על הארכת מועד להישפט.

טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

7. בדיון לפניי היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור, תוך שטען כי היה על בימ"ש קמא להמציא את תגובת המשיבה לבקשה להארכת מועד להישפט למתן תשובת המערער, וזאת לצורך התייחסות המערער בתצהיר לעניין אישור המסירה. כמו כן נטען כי היה על בית המשפט לקבוע דיון במהלכו היה נחקר המערער על תצהירו וסותר את חזקת המסירה. עם זאת, טען ב"כ המערער בד בבד, כי המערער אינו טוען לפגם באישור המסירה, כי אם לכך שמפאת תקופת הקורונה והבידוד לא התאפשר לו לדרוש את דבר הדואר. עוד שב ב"כ המערער וטען כי המשיבה לא התייחסה בתגובתה לסיכויי ההגנה כי אם רק לעניין המסירה וכי חרף זאת בימ"ש קמא נדרש לסיכויי ההגנה.

8. ב"כ המשיבה ביקש לדחות את הודעת הערעור תוך שטען כי לא נפלה שגגה בהחלטת בימ"ש קמא. נטען כי חזקת המסירה העולה מתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, לא נסתרה ע"י המערער. לגבי טענת המערער כי הוא ובני משפחתו שהו בבידוד בתקופת הקורונה ולכן ואף מפאת חג הרמדאן לא יכלו לדרוש את דברי הדואר, טען ב"כ המשיבה כי עסקינן בטענה עובדתית שהועלתה לראשונה בשלב הערעור. נטען ע"י ב"כ המשיבה כי טענת המערער לגבי אי אמינות המצלמה א3 אינה יכולה להוות תשתית לטענת עיוות דין למערער וכי גם טענה זו מועלית לראשונה בערעור. עוד טען ב"כ המשיבה כי התצהירים של המערער ובתו חסרים פרטים ואסמכתאות וכי לא ברור כיצד יכולה הייתה הבת לזכור אחרי זמן כה רב, כי היא זו שנהגה ברכב. בסיכומו של דבר, ביקש ב"כ המשיבה לדחות כאמור את הערעור.

דיון והכרעה

9. מסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") עולה, בין היתר, כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט בגין הודעת תשלום קנס גם אם הבקשה להישפט הוגשה באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה) לחסד"פ, בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. סעיף 229(ה) לחסד"פ קובע, כהאי לישנא:

"תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

10. בית המשפט הנדרש להארכת מועד להישפט שוקל שיקולים הדומים לשיקולים הנשקלים במסגרת דין בבקשה לביטול פסק דין, שניתן בהיעדר נאשם, המוגשת מכוח סעיפים 130 ו- 240 לחסד"פ (ראו: רע"פ 9142/01 סוריא איטליא נ' מ"י, פ"ד נ"ז (6) 793). על המבקש הארכת מועד להישפט להראות טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע מהגשת הבקשה להישפט במועד ובית המשפט נדרש לשקול - האם אי היעדרות לבקשה יגרור עיוות דין לנאשם, באופן המצדיק היעדרות לבקשתו.

11. ומהתם להכא:

המערער לא הראה טעם טוב וראוי המבהיר מדוע נמנע ממנה מהגשת הבקשה להישפט במועד. תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". אין חולק כי למערער נשלחה הודעה לתשלום הקנס בדואר רשום, וזאת לכתובת מגוריו ובהתאם לתקנה 44א' הנ"ל. לפיכך ונוכח העובדה שאישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" הרי שקמה בענייננו חזקת מסירה כדין. טענת המערער כי לא יכול היה לדרוש את דברי הדואר מפאת היותו נתון בבידוד בתקופת הקורונה לאחר שובו מחו"ל, הינה טענה עובדתית שלא בא זכרה בבקשה להארכת מועד להישפט שהוגשה בפני בימ"ש קמא. עסקינן בטענה סתמית ובלתי מבוססת ולפיכך אין בה כדי לסתור את חזקת המסירה.

12. כמו כן, יצוין כי לא נפלה שגגה בכך שבית משפט קמא נדרש לסיכויי ההגנה של המערער אף שהמשיבה לא התייחסה לכך בתגובתה, והרי על בימ"ש קמא היה לבחון האם ייגרם עיוות דין למערער במידה ותידחה בקשתו. כאן אציין כי אין בטענה בדבר אי אמינותן של מצלמות א/3 כדי להצביע על חשש לעיוות דין למערער (ראו לעניין זה: ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל; עפ"ת 7334-12-18 בן דוד נ' מדינת ישראל; עפ"ת 57312-01-19 לעדן נ' מדינת ישראל).

13. אף בטענה כי בתו של המערער היא זו שנהגה ברכב אין כדי להצביע על חשש לעיוות דין. בית המשפט העליון (כב' השופט א' שהם) קבע לעניין הטענה כי אדם אחר נהג ברכב: "... אין בידי לקבל את טענת המבקש, כי דחיית בקשתו תגרום לו עיוות דין, שכן לא הוצג כל טעם ממשי המצביע על חשש כלשהו לעיוות דין שנגרם לו. ועוד אוסיף, כי טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, אינה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו" (רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.13)). כאן ראוי לציין כי הדין עם ב"כ המשיבה בטענתו בדיון לפניו, לפיו תצהירי המערער ובתו לפיהם לא הוא נהג ברכב כי אם הבת, הינם תצהירים לקוניים הנעדרים פרטים ואסמכתאות. הבת טענה בתצהירה מיום 20/2/22, כי ביום 24/3/21 נהגה ברכב. דא עקא, שמפליא כיצד זכרה הבת, כעבור כשנה, את נהיגתה ברכב במועד בו בוצעה לכאורה העבירה של נהיגה ברמזור אדום, מה גם שהבת טוענת כי היא לא ביצעה את העבירה.

14. נוכח כל האמור לעיל, הרי שלא נפל פגם בהחלטת בימ"ש קמא אשר דחתה את בקשת המערער להארכת מועד להישפט.

15. בסיכומו של דבר, אני דוחה את הערעור.

פסק הדין יומצא לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום ז' סיון תשפ"ב, 6 יוני 2022, בהעדר הצדדים.